

Liane Moriarty

WSOY

Sulje silmäsi ja laske kymmeneen

»Vangitseva kolmiodraama on tämän särmikkään romaanin keskiössä.»

AUSTRALIAN WOMEN'S WEEKLY

LIANE MORIARTY

Sulje silmäsi
ja laske
kymmeneen

Suomentanut Helene Bützow

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
The Hypnotist's Love Story

Copyright © 2011, LMM Creative Pty Ltd
Suomenkielinen laitos © Helene Bützow ja WSOY 2020

ISBN 978-951-0-45433-6

Painettu EU:ssa

Georgelle ja Annalle

Rakastunut ihminen on mielenvikainen.

SIGMUND FREUD

1

Kun ihmiset ajattelevat hypnoosia, heidän mieleensä tulee ensimmäiseksi heiluri, sanat »Tunnet itsesi raukeaksi» ja lavaesitysten koehenkilöt, jotka kotkottavat kuin kanat. Ei siis mikään ihme, että monet asiakkaani ovat ensimmäisellä käynnillään hermostuneita! Tosiasiassa hypnoosissa ei ole mitään yliluonnollista eikä pelottavaa. On aivan mahdollista, että olet jo kokenut »transsimaisen tilan» aivan tavallisessa arkielämässä. Oletko joskus ajanut autolla tuttuun paikkaan ja huomannut myöhemmin, ettet muista matkasta mitään? Olit transsissa!

JOHDANTO ESITTELYLEHTISESSÄ:
ELLEN O'FARRELL, HYPNOTERAPEUTTI

Minua ei ollut hypnotisoitu koskaan aikaisemmin. Totta puhuen en edes uskonut hypnoosiin. Aikomukseni oli vain maata paikallani, teeskennellä että se toimi ja yrittää olla nau-ramatta.

»Useimmat ihmiset hämmästyvät huomattessaan, kuinka kivalta se tuntuu», hypnotisoija sanoi. Nainen oli pelkkää pehmeyttä ja saippuanpuhtautta; ei meikkiä eikä koruja. Iho näytti kiiltävältä ja läpikuultavalta, aivan kuin hän peseytyisi vuoristopuroissa. Hän tuoksui samalta kuin pikkukaupunkien sikakalliit artesaanimyymälät: santelipuulta ja laventelilta.

Huone oli pieni, lämmin ja omituinen. Se oli rakennettu talon kylkeen kuin lasitettu parveke. Kauhtuneessa ja tunk-kaisessa matossa oli pinkkejä ruusuja, mutta ikkunat olivat modernit; lasipintaa lattiasta kattoon kuin valopihassa. Huone

oli tulvillaan valoa. Kun menin sisään, valo tuntui pyyhkäisevän pääni läpi kuin navakka tuuli, ja tunsin vanhojen kirjojen ja meren tuoksun.

Hypnotisoija ja minä seisoimme ikkunoiden edessä. Niin lähellä lasia ei nähnyt hiekkaa alhaalla vaan ainoastaan meren, sileän hohtavan peltilevyn joka ulottui kalpeansiniseen horisonttiin. »Tuntuu kuin olisin veneen perässä», sanoin hypnotisoijalle, joka tuntui riemastuvan kommentistani ja sanoi, että *tarkalleen* siltä hänestäkin tuntui. Hänen silmänsä olivat pyöreät ja kirkkaat kuin lastenohjelman vetäjällä.

Istuuduimme vastapäätä toisiamme. Minun paikkani oli pehmeässä vihreässä lepotuolissa. Hypnotisoijan korvalapputuoli oli puna-valkoraidallinen. Välissämme oli matala sohva-pöytä ja sen päällä laatikollinen paperinenäliinoja – jotkut asiakkaat ilmeisesti itkivät; surivat entistä elämäänsä nälkiintyneinä talonpoikina – kannu jäävettä jonka pinnalla kellui kaksi täydellisen pyöreää sitruunaviipaletta, pieni hopeakulho jossa oli kiiltävään paperiin käärittyjä suklaakarkkeja ja matala vati täynnä pieniä värillisiä marmorikuulia.

Minulla oli ennen iso vanhanaikainen marmorikuula, joka oli ollut isällä pikkupoikana. Puristin sitä onnenkaluna kädessäni tenteissä ja työhaastatteluissa. Se katosi muutama vuosi sitten, kuten onnenikin.

Katsoin ympärilleni ja huomasin, että meri heijastui seinille huikaisevina tanssivina valoprismoina. Se oli jo hiukan hypnoottista. Hypnotisoija oli ristinyt kädet syliinsä, ja hänen jalkansa olivat tukevasti maassa. Matalat ballerinat, mustat sukat, kirjailtu etnisen näköinen hame ja kermanvärinen kietaisutakki. Hippimäistä mutta tyylikästä. New agea mutta klassista.

Ajattelin, että hänen elämänsä täytyi olla levollista ja kaunista. Hän sai istua kaiket päivät siinä erikoisessa huoneessa, kylpeä tanssivassa valossa. Ei ruudun täydeltä sähköposteja. Ei pään täydeltä vihaisia puheluja. Ei palavereja eikä laskentaulukoita.

Vaistosin hänen onnellisuutensa. Se huokui hänestä kuvottavasti kuin halpa hajuvesi; paitsi ettei hänelle tulisi mieleenkään käyttää halpaa hajuvettä.

Suussani maistui karvas kateus ja otin suklaakarkin saadakseni sen pois.

»Ai, hyvä, minäkin otan», hypnotisoija sanoi ja avasi paperin sydämellisen ja lämpimän tuttavallisena, aivan kuin olisimme vanhoja ystäviä. Hän oli niitä tyttöjä. Hänellä oli todennäköisesti kokonainen kaarti kikattavia, supportiivisia, ihania ystävättäriä, sitä lajia joka halaa tavatessaan, harrastaa yhdessä *Sinkkuelämää*-maratoneja ja käy pitkiä, kiljaisuin säestettyjä puhelinkeskusteluja miehistä.

Hypnotisoija avasi muistilehtiön helmassaan ja puhui suu ihanasti täynnä suklaata. Hän sanoi: »Teen sinulle muuttaman kysymyksen, ennen kuin ryhdymme mihinkään. Voi hyvänen aika, ei olisi pitänyt valita kinuskitäytettä. Tarttuu hampaisiin.»

En ollut osannut varautua niin moniin kysymyksiin.

Vastasin suurimpaan osaan rehellisesti. Ne olivat aika harmittomia. Tai jopa hiukan sääliittäviä. »Mitä teet työksesi?» »Miten rentoudut?» »Mikä on lempiruokasi?»

Lopulta hypnotisoija otti mukavamman asennon, hymyili ja sanoi: »Kerro minulle nyt, miksi olet täällä?»

Vastaukseni ei tietenkään ollut sataprosenttisen rehellinen.

*

Mies sanoi: »Minun on kerrottava sinulle eräs asia.»

Hän oli laskenut veitsen ja haarukan lautasen reunalle ja istui selkä suorana, hartiat ryhdikkäinä, kuin olisi viimeinkin valmis nostamaan kissan pöydälle. Hän näytti pelokkaalta ja hiukan nololta.

Ellen hymyili, mutta silloin hänen mahaansa alkoi kouristaa kipeästi. (Hän rekisteröi sen jossakin aivojensa sopukassa:

sen miten hänen kehonsa reagoi. Mielen, ruumiin ja hengen yhteisvaikutus livenä. Kiinnostavaa!)

Iloinen, avoin hymy jähmettyi typerästi hänen kasvoilleen.

Ellen oli kolmekymmentäviisivuotias. Hän tiesi, mitä tämä tarkoitti. Tuo mukava mies, omaa firmaa pyörittävä esi-kaupungin maanmittari, tuo retkeilystä, kriketistä ja country-musiikista pitävä yksinhuoltajaisä aikoi sanoa jotakin, mikä saisi barramundin valkoviinikastikkeessa maistumaan pahlilta. Hän aikoi sanoa jotain, mikä pilaisi koko upean päivän, vaikka barramundi oli oikeasti todella hyvää.

Ellen laski haarukan surullisena kädestään.

»Mikä asia?» hän kysyi miellyttävän uteliaalla äänellä, mutta hänen jokainen lihaksensa jännittyi, aivan kuin hän olisi valmistautunut lyöntiin. Hän selviytyisi. Tämä ei olisi maailmanloppu. Nämä olivat vasta neljännet treffit. Ellen ei ollut antanut liikaa itsestään. Hänhän tuskin tunsi koko miestä. Ja herranen aika, mies piti country-musiikista. Sen olisi pitänyt soittaa hälytyskelloja heti alussa. Ellen oli toki suonut itselleen toiveikkaan haaveilutuokion aikaisemmin illalla kylvyssä, mutta se oli deittailun tavallinen sudenkuoppa. Hän oli jo jatkamassa eteenpäin, työsti toipumista. Keskiviikkoon mennessä hän olisi taas entisellään. Tai viimeistään torstaina. Luojan kiitos, että hän ei ollut mennyt miehen kanssa sänkyyn.

Ellen ei voinut kontrolloida sitä mitä tapahtui, mutta omia reaktioitaan hän pystyi hallitsemaan.

Ellen näki mielessään, kuinka äiti pyöritteli silmiään. *Ellen, lapsikulta, sanopa minulle uskotko todella siihen heppoiseen self-helppiin jota harrastat?*

Kyllä hän uskoi. Koko sydämeästään. (Äiti pyysi sanojaan myöhemmin anteeksi. »Olin ehkä holhoava», äiti oli sanonut, ja Ellen oli esittänyt pyörtyvänsä järkytyksestä.)

»Anteeksi, voinko poistua hetkeksi?» Mies nousi, ja lautasliina liukui lattialle. Hän nosti sen ylös kasvot punehtuneina ja laski pöydälle lautasensa viereen.

Ellen katsoi häneen.

»Minä vain →» Mies viittoili ravintolan perälle.

»Ilman muuta», Ellen sanoi rauhoitellen.

»Tuolla vasemmalla.» Tarjoili osoitti hienotunteisesti ves-sojen suuntaan.

Ellen katsoi miehen menoa.

Patrick Scott.

Hän ei oikeastaan edes pitänyt Patrick-nimestä. Se oli nynnyn nimi. Oli helppo kuvitella, että kampaaja oli nimeltään Patrick. Ja ilmeisesti hänen kaverinsa kutsuivat häntä Scot-tieksi, mikä taas... no jaa, sehän oli ihan hyvä nimi tietynlai-sissa köriläspiireissä.

Jos mies lopettaisi tämän nyt tähän, se tekisi oikeasti kipeää. Se olisi vain vihlaaisu, mutta terävä sellainen. Patrick Scottissa ei ollut mitään erityisen ihmeellistä. Hänellä oli tavalliset, mukavat kasvot (pitkät ja laihat, hiusraja oli jo alkanut vetäytyä hiukan), tavallinen kroppa (keskimittainen, leveät hartiat jotka olivat leveät luonnostaan eivätkä tulosta hirveästä treenaamisesta), tavallinen työ, tavallinen elämä. Ihmeellistä oli vain se, kuinka hyvin Ellen viihtyi hänen seurassaan, oli viihtynyt melkein alusta alkaen, melkein siitä lähtien kun he olivat tavanneet ensimmäisen kerran hämmentävän tyhjässä kahvilassa. Ellen oli ehdottanut kahvilaa ja kauhistunut nähdessään, että se oli käytännöllisesti katsoen autio, ja heidän hermostuneet ensitapaamisen äänensä olivat kuulostaneet liian kovilta, eikä kolmella pitkästyneellä teini-ikäisellä tarjoilijalla ollut muuta tekemistä kuin kuunnella heidän ontuvaa jutusteluaan. He olivat odottaneet cappuccinojaan, mies oli leikkinyt sokeripakkauksella, pyöriteltyt sitä ympäri ja naputtanut sillä pöytää, ja kun heidän katseensa olivat kohdanneet, he olivat ikään kuin virnistäneet toisilleen, sillä kumpikin oli tajunnut tilanteen kauheuden, ja yhtäkkiä kaikki jännitys oli kaikonnut Ellenin kehosta, aivan kuin hän olisi saanut vahvaa kipulääkettä. Hänestä oli tuntunut, että hän tuns

miehen, oli tuntenut jo vuosikausia. Jos Ellen olisi uskonut jälleensyntymään (hän *ei* uskonut siihen – hän oli nähnyt työssään kaiken, ja hänen mielensä oli apposen auki kaikenlaisille eriskummallisille mahdollisuuksille), hän olisi sanonut, että he olivat tunteneet toisensa jossakin aikaisemmassa elämässään.

Ellen oli kokenut samanlaista yhtäkkistä lämpöä monta kertaa aikaisemminkin naisten seurassa: hän oli varsinainen tähti naisten välisessä ystävytydessä – mutta miehen kanssa se oli täysin uutta.

Oli siis totta, että Ellen tuskin tunsu tuota mukavaa maanmittaria nimeltä Patrick Scott, mutta suhteen lopettaminen tekisi silti kipeää. Eikä vain vihlaisisi.

Ellen ajatteli niitä satoja, tai ehkä tuhansia hylkäämistarinoita, joita oli kuullut vuosien mittaan asiakkailtaan. »Laitoin kolmen ruokalajin illallisen *hänen* kolmelletoista sukulaiselleen, ja kun olen tiskaamassa, hän ilmoittaa ettei rakasta minua enää.» »Meillä oli ihana loma Fidzillä, ja kun juomme kotimatalla samppanjaa, hän sanoo muuttavansa pois! Samppanjaa – ihan kuin juhlimme jotakin!»

Kertojien kasvoilta paistoi alaston tuska silloinkin, kun he kuvasivat vuosien takaisia tapahtumia. Rakastetun tai pelkän mahdollisen rakastetun torjunta oli rankkaa Sisäiselle lapselle. Hylätyksi tulemisen pelot, vanhojen loukkauksien muistot, alemmuuden ja itsehalveksunnan tunteet nousivat pintaan rajussa tunnemyrskyssä.

Ellen yritti saada asiaan etäisyyttä tarkastelemalla tilannetta objektiivisesti kuin olisi perehtynyt asiakkaan tapaukseen. Se ei tepsinyt.

Paniikki saattoi tietysti olla aivan aiheetonkin, sillä Patrick ei ehkä sittenkään aikonut jättää häntä. Mikään ei ollut viittanut siihen, ja Ellen oli hyvä ihmistuntija. Sehän oli hänen leipätyötään. Kun Ellen oli aikaisemmin illalla avannut oven Patrickille, tämä oli sanonut hänen näyttävän »upealta» ja

vaikuttanut tyytyväiseltä kuin lahjanantaja, eikä Patrick ollut sitä lipevää lajia, joka suolsi kohteliaisuuksia automaattisesti. Päivällisen aikana heillä oli ollut paljon katsekontaktia, josta osaa saattoi sanoa »kaipaavaksi». Ja Ellen oli pannut merkille, että Patrick kumartui usein lähemmäksi häntä (vaikka tietysti se saattoi johtua myös huonokuuloisuudesta; yllättävän monella miehellä oli huono kuulo – Ellen oli huomannut sen sekä deittaillessaan että työssään).

Ellen oli havainnut senkin, että heidän ruumiinkielensä ja hengitysrytminsä vastasivat toisiaan, eikä se johtunut siitä, että Ellen olisi jäljitellyt Patrickia, tai ei ainakaan tehnyt sitä tietoisesti niin kuin asiakkaan kanssa.

Aterian aikana ei ollut syntynyt kiusallista hiljaisuutta eikä vaivautuneita hetkiä. Patrick oli ollut kunnioittavan kiinnostunut hypnoterapiasta. Hän ei ollut sanonut: »Näytä! Pane minut kotkottamaan kuin kana!» Hän ei ollut hymyillyt vinosti eikä, mikä vielä pahempaa, suhtautunut alentuvasti sanoen ettei oikeastaan uskonut »vaihtoehtohoitoihin». Hän ei kysynyt: »Siihenkö siis tarvitaan *koulutus*?» tai: »*Tienaako* sillä mitään?» Eikä hän näyttänyt pelkäävän. Jotkut Ellenin tapaamat miehet tuntuivat olevan kauhuissaan siitä, että heidät hypnotisoitaisiin vasten tahtoaan. Patrick oli vaikuttanut vain kiinnostuneelta.

Ja muutama minuutti sitten Patrick oli näyttänyt kuvia pojastaan! Ihanasta, vaaleasta, laihasta, pienestä, kahdeksanvuotiaasta pojastaan, joka harrasti skeittausta, soitti pasuunaa koulun orkesterissa ja kävi isänsä kanssa kalassa. Ei kai hän olisi näyttänyt kuvia pojasta, jos olisi jo päättänyt, että tästä ei tulisi mitään?

Ellei se sitten ollut valjennut hänelle aivan silmänräpäyksessä. Nyt kun Ellen asiaa oikein ajatteli, asia oli tullut esiin merkillisen äkisti. Patrick oli laskenut ruokailuvälineet lautaselle aikoen sanoa jotakin ja katsonut samalla Ellenin olkapään yli, aivan kuin olisi juuri nähnyt välähdyksen täy-

sin erilaisesta tulevaisuudesta. Ja herranen aika, Elleniltä oli jäänyt lause kesken. (Hän oli kertomassa asiakkaasta, jolla oli pakkomielle Jennifer Lopezista. Todellisuudessa pakkomielle liittyi Michael Jacksoniin, mutta Ellen muunteli aina yksityiskohtia vaitiolovelvollisuuden takia. Sitä paitsi juttu kuulosti hauskemmalta, jos kohde oli Jennifer Lopez.)

Patrick oli näyttänyt hyvin surulliselta. Vaikka hän ei aikoi jättää Elleniä, hänen asiansa oli taatusti ikävä tai epämiellyttävä.

Ehkä Patrick oli valehdellut olevansa leski. Todellisuudessa hän oli yhä naimisissa ja asui vaimonsa kanssa, vaikka he nukuivatkin eri huoneissa.

Eikä hän ollut maanmittari vaan gangsteri. FBI tulisi keskustelemaan Ellenin kanssa ja vaatisi häntä käyttämään piiloitettua mikrofonia. Hänen ruumistaan ei löydetäisi koskaan. (Ellen oli katsonut edellisenä kesänä *Sopranosin* kaikki tuotantokaudet.)

Tai ehkä Patrickilla oli jokin tappava sairaus. Se olisi kauheaa mutta ei sentään henkilökohtainen loukkaus.

Olipa asia mikä tahansa, Ellen oli varma, että hänen koko päivän kestänyt aurinkoinen mielialansa häipyisi sen sileän tien.

Ellen otti pitkän kulauksen viiniä ja katsoi, oliko Patrick jo tulossa vessasta. Ei. Taivas. Kylläpä se kesti. Oliko Patrick juuri roiskuttanut vettä kasvoilleen ja seisoi nyt peilin edessä omaa kuvaansa tuijottaen, puristi altaan reunaa kaksin käsin ja hengitti työläästi?

Hän pakeni lain kouraa.

Ellenin oma hengityskin alkoi muuttua hiukan katkonaiseksi.

Vilkaasta mielikuvituksesta on haittaa. (Opettaja Pascoen huomautus Ellenin seitsemännen luokan oppilasarviossa.)

Ellen katsoi ympärilleen. Muut asiakkaat olivat syventyneet omiin keskusteluihinsa, ruokailuvälineet kilahtelivat

vaimeasti lautasia vasten, silloin tällöin jostain kuului hillitty naurunpyrskähdys. Kukaan ei katsonut naista, joka istui tyhjä tuolia vastapäätä.

Oliko hänellä aikaa? Oliko se todella välttämätöntä? Oli.

Ellen oikaisi selkensä ja laski kädet reisien päälle kämmenet ylöspäin. Hän pani silmät kiinni, hengitti nenän kautta sisään ja suun kautta ulos. Hän kuvitteli jokaisella hengenvedolla, kuinka voimakas kultainen valo täytti hänen ruumiinsa. Valo antoi hänelle energiaa ja voimaa. Valo täytti jalkaterät, sääret, vatsan, käsivarret ja, *viuh*, se kieppui hänen päänsä ympärillä niin, että hän näki vain kultaisen hehkun, aivan kuin olisi katsonut suoraan auringonlaskuun, ja oli kuin hän olisi leijunut hetkisen hiukan tuolin yläpuolella.

Minulla ei ole mitään hätää. Sanoopa hän mitä tahansa, se ei kosketa minun syvintä itseäni. Minä selviydyn. Kun lasken kolmeen. Yksi... kaksi...

Ellen avasi silmänsä virkistyneenä ja voimaantuneena. Hän katsoi ympärilleen. Kukaan ei tuijottanut häntä. Ellen tietysti tiesi, ettei ollut todellisuudessa levitoinut tuolinsa yläpuolella loistaen kuin hehkulamppu, mutta tunteet olivat joskus ällistyttävän todentuntuisia, ja oli vaikea uskoa, että ne eivät näkyneet ulospäin.

Itsehypnoosi oli mahtava työkalu. Ellen huomasi aina, milloin joku opiskelija tai asiakas oli päässyt siitä jyvälle. He olivat ihmeissään siitä, mitä heidän mielensä saattoi saavuttaa. Kun Ellen koki levitointitunteen ensimmäisen kerran, oli kuin olisi huomannut että osaakin lentää. Huumeongelma katoaisi hetkessä, jos hän vain voisi opettaa teini-ikäisille itsehypnoosia.

Patrick ei ollut tullut vielääkään takaisin. Ellen katsoi ruokaa edessään. Sitä ei kannattanut haaskata. Ohi lipuva tarjoilija täytti hänen viinilasinsa. Hyvää viiniä, hyvää kalaa. Harmi, ettei Ellen ollut ottanut lukemista mukaan.

Hän ajatteli päiväänsä.

Kaikki oli ollut täydellistä siihen asti, kun Patrick oli laskenut ruokailuvälineet kädestään. Kaikki oli ollut jopa harvinaisen upeaa.

Ellen oli nukkunut sikeästi ja unia näkemättä kattoa rumuttavan sateen rytmissä ja herännyt myöhään aurinko kasvoillaan. Avattuaan silmänsä hän oli nähnyt ensimmäiseksi oksan, jonka oli ripustanut kattoon muistuttamaan buddhalaisesta tietoisuuden sutrasta. Sitten hän oli hengittänyt kolme kertaa rauhallisesti sisään ja ulos pitäen kasvoillaan »puoli-hymyn».

(Ellen toivoi, ettei olisi kertonut harjoituksesta ystävälleen Julialle, joka oli pyytänyt Elleniä näyttämään puolihymynsä. Kun Ellen oli aikansa vastusteltuaan suostunut, Julia oli nauranut kippurassa kymmenen minuuttia putkeen.)

Kun Ellen oli noussut sängystä, ikkunaruuudut olivat tuntuneet jäisiltä sormenpäitä vasten, mutta isovanhempien ennen kuolemaansa asennuttama uusi kaasulämmitys (kiitos Mary-tädin lottovoiton!) oli muuttanut talon kodikkaaksi pesäksi. Ellen söi aamiaiseksi puuroa ruskean sokerin kera ja kuunteli samalla ABC:n nopeita ja kuivakkaita uutisia. Hiljattainen flunssapandemia ei ilmeisesti ollutkaan pandemia. (Ellenin lääkäriäiti oli sanonut sitä koko ajan.) Kadonnut taapero oli löytynyt terveenä ja hyväkuntoisena. Alamaailman uusin surma oli todennäköisesti vain perheselkkaus. Tuorein poliittinen skandaali oli kuivunut kokoon. Liikenne sujui ongelmitta. Lounaasta puhalsi leppeä tuuli. Maailma vaikutti kerrankin täysin hallittavalta.

Aamiaisen jälkeen Ellen oli lähtenyt kävelylle rantaan ja palannut sieltä riemuissaan ja tuulen tuivertamana, nuollen suolaa huulistaan.

Hänellä oli ollut päivällä neljä asiakasta. Viimeinen tapaa-miskerta lentopelkoisen miehen kanssa, joka halusi voittaa pelkonsa viedäkseen vaimonsa Ranskaan heidän rubiinihäidensä kunniaksi. Lähtiessään mies oli vatkannut tarmok-

kaasti Ellenin kättä ja luvannut lähettää kortin Pariisista. Kaksi asiakasta oli tullut ensimmäistä kertaa, ja Ellenistä oli aina antoisaa tavata uusia ihmisiä. Toinen heistä oli nainen, joka oli kärsinyt ainakin neljä vuotta rampauttavasta, selittämättömästä jalkakivusta ja käynyt lukemattomien lääkkeiden, fysioterapeuttien ja kiropraktikoiden vastaanotolla, mutta kaikki olivat vain olleet ymmällään. Toinen uusi asiakas oli nainen, joka oli luvannut sulhaselleen lopettaa tupakoinnin hääpäivään mennessä. Kumpikin tapaaminen oli sujunut hyvin.

Viimeinen ajanvaraus oli ollut asiakkaalle, josta ei todennäköisesti tulisi menetystarinaa. Ellenin oli vaikea selvittää, mitä Mary-Kate toivoi saavuttavansa hypnoterapialla, mutta nainen kieltäytyi hakemasta apua muualta ja halusi itsepin-taisesti jatkaa. Ellen oli päättänyt, ettei yrittäisi tänään mitään liian monimutkaista vaan pitäisi yksinkertaisen rentoutus-tunnon. Hän kutsui sitä »sielun hieronnaksi». Jälkeenpäin Mary-Kate oli sanonut, ettei huomannut sielussaan mitään muutosta, mutta hän nyt oli mikä oli.

Mary-Katen laahustettua ulos Ellen oli siivonnut mutta jättänyt muutamia tavaroita lojumaan, jotta talo ei näyttäisi siivotulta vaan siltä, että hän oli luonnostaan siisti. Hän oli harkinnut sitäkin, että ottaisi pois osan ympäri taloa liimaa-mistaan buddhalaisista sitaateista, jotka oli kirjoitettu vaalean-violeteille Post-it-lapuille. Hänen entinen poikaystävänsä Jon oli tehnyt niistä pilaa – seisonut jääkaapin edessä ja lukenut sitaatteja tyhmällä äänellä. Mutta ei kai Ellen halunnut aloit-taa mahdollista uutta suhdetta salaamalla asioita itsestään, vai kuinka?

Hän oli myös vaihtanut sänkyyn parhaat raikkaat laka-nansa. Oli todennäköisesti aika mennä Patrickin kanssa sän-kyyn. Ajatus oli ehkä hiukan kliininen, mutta sellaista se on, kun deittailee yli kolmekymmentävuotiaana. Ei enää sydämiä ja kukkasia. He eivät olleet kuusitoistavuotiaita. He eivät olleet

uskonnollisia. He olivat tutustuneet netissä, treffisivustolla. Kaikki oli siis hyvin selkeää ja avointa. Kumpikin etsi pitkää suhdetta. Kumpikin oli ruksannut saman kohdan.

He olivat jo suudelleet (oikein onnistuneesti), ja nyt oli seksin aika. Ellen oli ollut selibaatissa melkein vuoden, ja hän piti seksistä. Se oli yllätys joillekin miehille, jotka ajattelivat hänen olevan hauras ja suloisen viaton, mutta hän ei pannut haksahdusta pahakseen, vaan saattoi mennä siihen mukaankin. Kuva ei vain vastannut todellisuutta.

(Ellen piti myös kauhuelokuvista ja kahvista ja puoli-kypsistä pihveistä. Moni tuntui uskovan, että Ellen oli vegaani, että hänen itse asiassa *pitäisi* olla yrttiteetä lipittävä vegaani, ja jotkut menivät jopa niin pitkälle, että laittoivat hänelle päivälisillä omat ruoat ja väittivät sitten kivenkovaa muistavansa, ettei Ellen syönyt lihaa ja oli itse sanonut sen.)

Ellen oli valmistautunut iltaan kiirettä pitämättä: pitkä kuuma kylpy viinilasillisen ja Violent Femmesin cd:n kera. Riipivät soinnut ja kimakat äänet olivat jotakin aivan muuta kuin ne kilkuttavat ja kuplivat rentoutusäänitteet, joita Ellen soitti päivät pitkät, ja oli kuin hän olisi saanut päälleen ämpärillisen kylmää vettä. Violent Femmes toi mieleen kahdeksankymmentäluvun ja teini-ian, valtavan hormonilatauksen ja toivon. Kun Patrick koputti oveen, Ellen oli jo niin huikaisevan hyvällä tuulella että epäili menneensä järjiltään: *Itku pitkästä ilosta.*

Hän työnsi ajatuksen mielestään. Mutta nyt... *Minun on kerrottava sinulle eräs asia.*

Ellen tarttui haarukkaansa. Missä se mies viipyi? Ellen huomasi, kuinka yksi tarjoilijoista katsoi häntä vaivihkaa, yritti kaikesta päätellen ratkaista mielessään, pitäisikö hänen tulla tarjoamaan jonkinlaista apua.

Hän katsoi Patrickin puoleksi syötyä ateriaa. Patrick oli tilannut porsaankylkeä. Se oli ollut Ellenin mielestä huono valinta, mutta he eivät olleet tunteneet toisiaan niin kauan,

että siitä olisi voinut vitsailla. Porsaankylkeä! Se kuulosti inhottavalta, ja nyt se näytti isolta hyytyneeltä rasvamöykyltä.

Jos Patrick oli niitä miehiä, jotka tilasivat aina tuollaista verisuonet tukkivaa ruokaa, oliko hän voinut saada sydänkohtauksen ja tuupertua kuolleena vessaan? Pitäisikö Ellenin pyytää huolestuneen näköistä tarjoilijaa ottamaan asiasta selvää? Mutta entä jos porsaankylki ei vain sopinut hänelle? Patrick joutuisi noloon asemaan. Tai no, ainakin Ellen nolotuisi vastaavassa tilanteessa. Mutta ehkä miehet eivät olleet niin herkkiä.

Ellen oli aivan liian vanha kestäämään tällaista deittiangstia. Hänen pitäisi olla kotona leipomassa kakkuja, tai mitä pienten koululaisten vanhemmat nyt sitten iltaisin tekivätkin.

Hän nosti taas päätään, ja siinä Patrick oli, tulossa takaisin. Hän näytti järkyttyneeltä kuin pienen kolarin jälkeen, mutta hänellä oli myös haikea »tämä oli nyt sitten tässä» -ilme, aivan kuin hän olisi jäänyt kiinni kesken pankkiryöstön ja kävelisi juuri ulos kädet ylhäällä.

Patrick istuutui Elleniä vastapäätä ja levitti lautasliinan syliinsä. Hän tarttui veitseen ja haarukkaan, katsoi porsaankylkeä, huokaisi ja laski ruokailuvälineet alas.

»Sinä varmaan pidät minua hulluna», Patrick sanoi.

»No, olen kyllä aika utelias!» Ellen sanoi hyväntuulisella keski-ikäisen naisihmisen äänellä.

»Toivoin, että minun ei tarvitsisi kertoa tätä ennen kuin me... mutta sitten tajusin, että se on pakko kertoa nyt.»

»Kaikessa rauhassa vain.» Ellen puhui nyt levollisella, hiukan laulavalla äänellä jota hän käytti asiakkaiden kanssa. »Olen varma, että kestan sen – olipa se mitä tahansa.»

»Ei se nyt mitään hirveää ole!» Patrick sanoi nopeasti. »Se on etupäässä vain noloa. On näet niin – okei, nyt kakistan sen ulos.»

Patrick vaikeni ja hymyili typerästi.

»Minulla on stalkkeri.»

Ellen ei ymmärtänyt heti, mitä hän tarkoitti. Oli kuin Patrick olisi puhunut vierasta kieltä, ja Ellenin pitäisi kääntää sanat mielessään.

Minulla on stalkkeri.

Lopulta hän sanoi: »Stalkkaako joku sinua?»

»Se nainen on stalkannut minua kolme vuotta. Entinen tyttöystäväni. Välillä hän häipyy joksikin aikaa mutta tulee aina entistä julmetumpana takaisin.»

Riemastunut helpotus tulvahti Ellenin läpi. Nyt kun häntä ei jätettykään, hänelle kirkastui yhtäkkiä, kuinka paljon hän todellisuudessa piti Patrickista, kuinka hartaasti hän toivoi, että tästä tulisi jotakin, ja kuinka hän oli ripsiväriä laittaessaan sallinut itselleen ajatuksen: Voisin rakastua häneen. Tämänpäiväinen huumaava ilo ei johtunut säästä eikä puurosta, ei talon uudesta lämmityksestä eikä uutisista. Se johtui Patrickista.

Stalkkaava entinen tyttöystävä sopi hyvin!

Sehän oli *kiinnostavaa*.

Mutta toisaalta, stalkkaaminen...

Ellen näki mielessään kirjeitä, joiden kirjaimet oli leikattu lehdistä. Verellä kirjoitettuja viestejä seinissä. Hulluja faneja istumassa julkkisten talojen edessä. Väkivaltaisia ex-miehiä jotka ampuiivat vaimonsa.

Mutta kuka stalkkaisi *maanmittaria*? (Vaikka hänellä olisi-kin harvinaisen hyvä leukalinja.)

»Mitä tarkoitat stalkkaamisella? Onko hän väkivaltainen?»

»Ei.» Patrick näytti siltä, kuin häneltä vaadittaisiin vastauksia hyvin intiimeihin lääketieteellisiin kysymyksiin. »Ei fyysisesti väkivaltainen. Välillä hän kyllä huutaa. Käyttäytyy hiukan hyökkäävästi. Hän soittelee keskellä yötä, lähettää kirjeitä, sähköposteja ja tekstareita, mutta enimmäkseen hän vain pysyttelee kintereillä. Menenpä minne tahansa, hän on siellä.»

»Tarkoitatko, että hän seuraa sinua?»

»Lämpimän humoristinen,
hellästi pureva, ennen kaikkea
lohdullinen tarina
turhautumisesta ja vapautumisesta...»

– USA Today

TAVATTUAAN VIIMEIN kunnan miehen Ellen ei ole uskoa onneaan: Patrick on puoleensavetävä, sinkku, työssä-käyvä ja mikä parasta, rakkaus on molemminpuolista.

Hypnoterapeuttina työskentelevää Elleniä ei juuri hetkauta sekään, että miehen exä, Saskia, ei hellitä vaan stalkkaa menetettyä rakkauttaan jatkuvasti.

Sen sijaan Ellen kiinnostuu naisen motiiveista ja tahtoi tavata tämän. Tietämättä, että on jo tavannut...

Sulje silmäsi ja laske kymmeneen on hypnoottisen hyvä kolmiodraama pakkomielleisestä rakkaudesta.

Vapauttava romaani jokaiselle, joka on rakastanut, menettänyt, verrannut itseään rakastettunsa exään tai nyksään – ja taistellut voidakseen päästää irti.

	
www.wsoy.fi	84.2 ISBN 978-951-0-45433-6